Перець

№ 21 (512)
Рік видання XXIII
ЛИСТОПАД
1963
КИЇВ
Ціна 10 коп.

Мал. К. ЗАРУБИ

КАСА

ВИРОК 15 діб

ВИРОК СУДУ 15 діб

ТАЄМНО

ТАЄМНО

ГОРІЛКА

ЧИМ ВОНА ПАХНЕ

Мал. БЕ-ША.

ТАЙВАНСЬКИЙ ДЬОГТЬОМАЗ

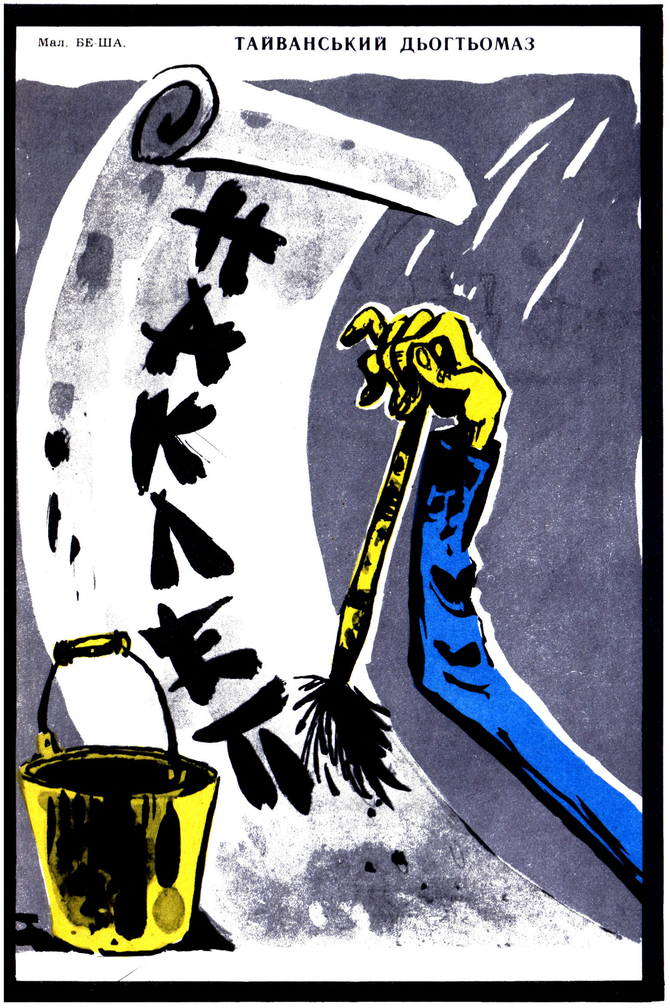

Виставка шкіржитребухів

ЗАМОЧКИ З ФОКУСАМИ

Учень-першокласник зробив відкриття: потрусивши свій новенький портфель, він переконався, що замок у ньому відкривається сам по собі.

Побіг він до батька, щоб поділитися новиною, і побачив, що батько й сам порається коло замка. Але то вже був замок чемоданний.

Глянули вони один на одного, а потім на замки і зробили друге відкриття: на обох замках була одна й та ж фабрична марка. Обидва замки зліпили на чернівецькому заводі «Легмаш».

Що директор заводу Коров'янко, головний інженер Бернштейн та начальник ВТК Захарія випускають брак цілими партіями, вже багатьом відомо. Недавно їм, наприклад, вернули 92 тисячі зіпсованих замків. Гадаєте, бракоробів це дуже засмутило? Анітрохи! Скориставшись тим, що на Одеській галантерейній фабриці було скрутно з фурнітурою, вони підкинули туди свій непотріб. Ще й взяли у керівників фабрики розписку, що ті не будуть вередувати.

Он який хитрий замочок для себе придумали бракороби. Замок, може, і справді хитрий, та не дуже надійний. Знайдеться і до нього ключик.

ІЗ ШКУРИ ЛІЗУТЬ...

Що лізе?

Перш за все інше, лізуть пальці. Та й як їм не вилізти, коли в чоботях для них місця не знайшлося.

Недавно на Роменському шкіряно-взуттєвому комбінаті № 3 пошили 3680 пар чобіт, в яких устілка відстає від підошви на 20—40 міліметрів. Ну, ясно, в такий чобіт ногою не лізь... Через це, мабуть, і пішли ті чоботи по руках, аж поки не опинилися на нашій виставці. Щоб, значить, всі могли бачити, як у Ромнах на шкіряно-взуттєвому комбінаті дехто прямо-таки із шкури лізе, щоб потрапити на дошку заслужених бракоробів. А щоб не було сумніву, хто саме лізе, одразу і скажемо — сам директор комбінату Андрєєв та начальник цеху Коростишевський.

Дошка заслужених бракоробів

ПОРФИР'ЄВ ВОЛОДИМИР ОЛЕКСАНДРОВИЧ —

директор Першотравневого комбінату електротехнічного фарфору і за сумісництвом найзавзятіший на Житомирщині потрошитель каси, підприємства. Лише недавно він витрусив з неї 4586 крб. Уся сума пішла на покриття витрат та штрафів за 5000 бракованих роликів-запобіжників.

БРОНИЦЬКИЙ КАЗИМИР АДОЛЬФОВИЧ —

за посадою головний інженер Бердичівської меблової фабрики, за покликанням скульптор-абстракціоніст. Ліпить такі неоковирні зразки, що хоч на город замість опудал став. У цьому переконалися працівники Чернігівської облспоживспілки, коли одержали 58 бердичівських потвор, які чомусь називалися диванами. За образу почуттів покупців фабрику оштрафовано на 110 крб., а дивани повернуто на переробку.

ВЕДМЕЖА ПОСЛУГА

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Олександрійська меблева фабрика (Придніпровський раднаргосп), яку очолює О. П. Малюченков, випускає недоброякісні меблі. Лише недавно було забраковано велику партію диванів.

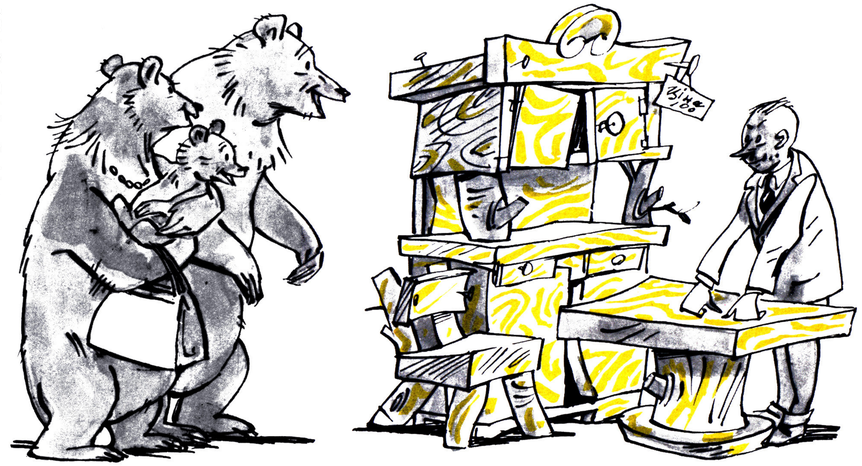

— Ось тут, Михайле, ми й виберемо собі меблі.

УМОВИ БРАКОРОБІВ

Досі бракороби не висували ніяких умов. Їм аби збути свою неоковирну продукцію.

Бракороби Вершадської меблевої фабрики (Вінницька обл.) вирішили це діло поламати. Вони поставляють тепер свої каліченні меблі з умовою, щоб торговельні організації на тих калік не тикали пальцями й не бракували їх. Інакше, заявляють бракороби, ви й налік тих не побачите! Саме таку умову висунув головний інженер фабрики Вінницькому промторгові, коли той повернув фабриці 90 бракованих буфетів, і стягнув з неї понад 1200 крб. штрафу. Словом, бершадські бракороби хочуть привчити, щоб їхні меблі брали з заплющеними очима.

М. ПРИЦКЕР,
заступник редактора стінгазети Вінницького промторгу «Перчик».

КАРАУЛ, РІЖУТЬ!

Правильно люди кажуть: «Дорога ложка до обіду». Особливо, коли йдеться про ложку, на якій викарбувана фабрична марка Кам'янець-Подільського промкомбінату.

Це вже не ложка, а універсальне знаряддя. Досить її покласти на стіл, як уже і ножа не треба. Ложка ріже геть усе. Оце недавно вона зарізала на комбінаті якість. 44 тисячі своїх рідних сестер зарізала! Дорого вона обійшлася бракоробам!

Цікаво, як т. Яковлюк (директор Кам'янець-Подільського промкомбінату) почуває себе у такій гострій ситуації?

ОБ'ЯВА

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ:

навчитися ремонтувати, пізнати принцип дії та вивчити примхи

АВТОТРАНСФОРМАТОРА,

купуйте автотрансформатори типу РАБ-035, які виробляє Львівський завод «Фізприлад». У широкому виборі є різні моделі: моделі з нерухомими регуляторами і моделі з сигнальними лампами, що не горять, є й такі, що взагалі не включаються, і такі, що не виключаються.

Оскільки магазини повертають дефективні трансформатори назад, заявки слід посилати безпосередньо на ім'я дирекції Львівського заводу «Фізприлад».

А ЧИМ ЗАВЕРШИЛИ?

Довго вони мурували, а все ж таки вивели величезні стіни. І лише для того, щоб худоба боки об них чухала...

Це не жарт, а сумна бувальщина.

Задумали колись тодішні керманичі Іршавського райпромкомбінату збудувати цегельно-черепичний завод. Шукали вони місце для нього, шукали і, нарешті, сказали: «Воздвигнемо наше підприємство в селі Мала Розтока, Берегівського району. Там глина як масло!»

Будував промкомбінат той завод, будував, та й годі сказав. І зіпхнув мороку Берегівському будівельно-монтажному управлінню № 1.

Управління номер один дещо зробило, а потім носом закрутило та й передало об'єкт Мукачівському БМУ № 3.

А оте «номер три» смішний номер людям показало.

Коло трьох років тупцювало воно на будівельному майданчику, а потім сказало: «Ех, не бути бабі дівкою, щось не витанцьовується в нас...»

Прийшло на злощасний об'єкт Ужгородське БМУ № 85.

Довго показували ужгородці свій будівельний хист, а потім, за прикладом своїх попередників, зіпхнули недобудову Приборжавському вапнозаводові.

Керівникам цього заводу було категорично наказано: підприємство в роботу пустить і всіх бажаючих цеглою та черепицею завалить!

Після цього діло пішло так, що невдовзі завалили... все те, що гуртом сім років робили. Демонтували і вивезли устаткування, а залізничну колію, яка до кар'єру вела, з шпалами із землі видерли!

Звідки ж взявся такий силач, що одним махом всіх побивахом? Кому ж то до голови зайшло зруйнувати майже готове підприємство?

— Я вважаю, що недоцільно пускати в роботу Малорозтоцький завод.

Так сказав т. Парновський — начальник управління будівельних матеріалів Львівського раднаргоспу.

А чому ж він таке вирік?

Йому, бачте, здавалося, що не буде попиту на продукцію заводу.

Парновський — керівник солідний, він не кидає слів на вітер. Якщо сказав «недоцільно», значить, — недоцільно і квит! Берись, хлопці, знову до роботи!

І хлопці взялися. Керуючий Закарпатським трестом нерудних матеріалів та конструкцій т. Іцкович та директор Приборжавського вапнозаводу т. Бондар, не гаючись, витрясли з цегельного заводу всю начинку.

Отаке на світі буває. Робили, робили та безглуздо все завершили.

А витрачено на той завод понад триста тисяч карбованців!

І стоять тепер у Малій Розтоці порожні цехи. Обурюються керівники організацій і колгоспники, бо ж вони сподівалися, що матимуть і цеглу, і черепицю.

Лише худобі радість. Тепер вона об міцні стіни боки чухає.

Ех, дати б доброго прочухана отим людям, що так безглуздо господарюють!

Е. ЛУЦАНИЧ — голова виконкому Дубрівської сільради.
І. СКОБЛЕЙ — секретар парткому колгоспу «Дружба».
МОГОШ, КАЛИНИЧ — члени групи партійно-державного контролю.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

— Дисципліна — перш за все! Повісьте номерок..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор Ямпільського хлібозаводу на Вінниччині Макотін занедбав підприємство, керував, як його ліва нога захоче. Про це нам написали в одному з листів.

Недавно голова виконкому Могилів-Подільської райради т. Руденко повідомив, що Макотін вилетів з заводу. Йому добре дали. А чи правою дали ногою, чи лівою — це в даному випадку не має особливого значення.

(Подорож Перця)

І вирушив я у подорож сільськогосподарську. Дай, думаю, проїдуся шляхами-дорогами, з людьми зустрінуся, на власні очі побачу, як на місцях про родючість ґрунтів дбають, як мінеральні добрива використовують, як їх зберігають.

Прибув я першим чином до Одеси славної. Відшукав обласне об'єднання «Сільгосптехніки» та й почав звідціля ділами цікавитись. Мушу сказати, що уже з перших хвилин найприємнішої бесіди з начальником відділу нафтопродуктів і мінеральних добрив мені легко було відчути, який міцний теоретичний фундамент закладено під цю солідну організацію, якою ерудиціює наділені її працівники!

Леонід Яковлевич Сарсер, жодного разу не заглянувши у довідник, циркуляр чи бодай у блокнотик, без запинки називав види мінеральних добрив, розповідав про їхні чудодійні якості та величезне значення для удобрення ґрунтів.

Приємно, що не менш підкованим у хімії виявився й інженер по мінеральних добривах Андрій Федорович Золотарьов.

Ці товариші, спасибі їм, докладно виклали також правила зберігання міндобрив, порядок доставки їх у колгоспи і навіть систему грошових розрахунків.

Збагатившись такими цінними знаннями, мені нічого більше не залишалось, як подалі заховати свою, націлену на критику, авторучку і виїхати куди-небудь, щоб ще й побачити, як все це робиться практично.

І ось залізнична станція Рауховка. Від добрих людей довідався, що тут пункт мінеральних добрив Березівського районного об'єднання «Сільгосптехніки».

— Де ж склад? — цікавлюсь.

— А отак підеш,— сказали мені,— то де найбільші свинорої біля лінії, там він і є.

Знайшов. Дивлюсь, ніякого складу нема. Просто біля колії відведена діляночка землі, яка давно перетворилася в баюру. У цей «склад» вивантажується з вагонів калійна сіль, суперфосфат, каїніт. Поруч розвернуті кучугури вапна, вугілля, піску.

— Ну, а як вітер або дощ? Що тоді з тими добривами? — допитуюсь.

— Перетворюються в суперфоршмак, — іронічно говорять колгоспники.

Розповіли мені, що, за правилами, добрива на складі не повинні лежати. Відразу з вагонів їх мають перевантажувати на автомашини і відправляти в 44 колгоспи і 4 радгоспи Березівського виробничого управління. Фактично ж це не стало правилом. Тому цінні хімічні речовини валяються тут тижнями, іноді місяцями.

Довідався я і про метод відправки добрив у колгоспи. А він таки цікавий. Збере завідуючий складом шоферів із «Сільгосптехніки», повидає їм накладні і суворо наказує:

— Оце ж, хлопці, їдьте, і щоб мені ні один назад з вантажем не повернувся! Майте на увазі, керуючому доповідатиму!

— Як, хіба є таке, що міндобрив не беруть? — взявся я за авторучку.

Виявляється, що є. Деякі голови колгоспів, як говориться, органічно не переварюють мінеральних добрив. Носи від них вернуть. Тільки забачить машину зі складу котрийсь із таких, так і розходиться:

— Знову привіз, хто тебе просив? — гримає на шофера.— Ану, паняй назад!

Добрі хазяї так, звичайно, не роблять. Це лише окремі. Я їх навіть до блокнота свого записав. Хай уже покрасуються.

Завідуючий складом заявив, що навідріз відмовились від мінеральних добрив голови таких колгоспів Березівського виробничого управління: ім. Котовського — Панченко І. Л., ім. Кірова — Чугай М. І., та деякі інші.

— Не хочемо,— кажуть ці голови,— міндобрив. Будемо родючість грунту промовами підвищувати.

А в колгоспі ім. Першого травня свою зневагу до міндобрив навіть у письмовій формі виклали. Машину з суперфосфатом назад відправили, а на звороті накладної чорним по білому нашкрябали, що нам, мовляв, такого добра не потрібно.

З Рауховки переїхав я на станцію Буялик. Тут є пункт міндобрив для колгоспів Комінтернівського виробничого управління. Думав, інший район, інші порядки. А дідька лисого! Уявіть, все як під копірку зроблено. Всю оцю хімію для сільського господарства теж прямо на землю зсипають, теж суперфоршмаки роблять, так само ледве не на колінах умовляють впертих керівників артілей, щоб добрива брали.

Відвідавши ще кілька подібних пунктів, з недобрими почуттями знову пішов я до Л. Я. Сарсера. Твердо заучені і бадьоро повідомлені ним цифри анітрохи не додали мені оптимізму. Виявляється, в Одеській області пунктів збереження міндобрив 24. Складів же — всього 7. З 60-ти тисяч тонн мінеральних добрив, що надходять за рік, певна частина неодмінно потрапляє під дощі, розмішується з грязюкою, втрачає свою структуру і необхідні якості.

І змушений я був зробити висновок, що сумна практика далеко відстає від теоретичних положень, так райдужно розписаних в Одеському обласному об'єднанні «Сільгосптехніки».

Після цього вирішив я перекочувати до Вінницької області. Може, там порадують, може, там душу звеселять?

Повірте, в обласному об'єднанні «Сільгосптехніки» по лінії теоретичній навіть одеситів перевершили. Тут, коли мова заходить про міндобрива, висловлюються здебільшого хімічними формулами. Це справляє неповторний ефект.

А відносно практичних справ, то й тут хвалитися нічим. Інженер по міндобривах Леонід Климентійович Крижанський прямо за голову хапається. «Складів,— говорить,— мало, добрива прибувають без тари, а перевантаження на вузькоколійку не дозволяється. Що хочеш, те й роби! А тут ще Калуський комбінат не додав за третій квартал кільканадцять тисяч тонн міндобрив».

У розпачі і завідуюча складом на ст. Гнівань Антоніна Михайлівна Миронова. Ця симпатична жінка все над одним б'ється.

І що воно, мовляв, за люди такі непонятливі. Знають же, що міндобрива — це золото. А топчуть його ногами. Ні майданчика цементного, ні піднавісу для нього зробити не спроможуться.

Антоніна Михайлівна уже й лектором за сумісництвом стала. Тема у неї постійна: відчитувати недбайливих голів колгоспів за те, що добрив не хочуть брати.

А то якось навіть трактат написала та й надіслала його для ознайомлення начальникові Немирівського виробничого управління т. Галкіну. Детально описала вона, як одного дня аж 5 автомашин з каїнітом з ранку до вечора простояли нерозвантаженими в колгоспі «Росія». Як голова цієї артілі т. Примак і агроном т. Таршівський руками й ногами відбиваються від добрив, клянуть шоферів, котрі їх привозять.

Читав я копію того трактату і навіть виписав собі оцю дуже слушну думку з нього:

«Таке ставлення деяких голів колгоспів до вивезення мінеральних добрив приведе до зниження урожайності по району і до великих їх залежів».

З свого боку, хотілося б додати, щоб мудру пораду простої жінки взяли до уваги не тільки в Немирові, а й в усіх виробничих управліннях та об'єднаннях «Сільгосптехніки» Одеської і Вінницької областей.

Послухайте її, товариші, хоч вона вами й не керує!

З Перцем подорожував і його враження записав Ів. СОЧИВЕЦЬ.

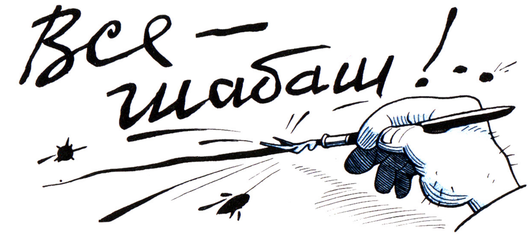

ПЕРШ, ніж лягти спати, я сідаю за стіл і роблю критичний аналіз прожитого дня. Старанно пригадую, що я зробив за день, а чого не зробив. У мене є спеціальний зошит, де записую все, чого досяг за день і чого не встиг досягти. Отак сиджу і пишу.

Перше: прокинувся пізно, фіззарядки не робив.

Друге: запізнився на роботу, посварився з табельницею.

Третє: образив дружину.

Четверте: пропустив заняття у вечірній школі.

П'яте: напився і бешкетував у парку.

Шосте: додому прийшов о другій годині ночі.

«Еге, — думаю я, — далі так діло не піде. Так жити категорично не можна. Адже, — думаю я, — цей день нічого корисного мені не дав. Так чи ні? Виходить, що я прожив його даремно і міг би з успіхом не жити в цей день, коли він нічого не приніс мені. Так чи

ні? Ну, а якщо все життя буде складатися з таких порожніх днів, тоді, питається, для чого таке життя? Яка з нього радість або користь? Його можна й не жить. Вірно я кажу? Так?»

«Ні, — твердо заявляю я, — треба круто міняти свій життєвий курс».

Я рішуче перегортаю сторінку свого зошита і з нового рядка пишу великими літерами:

«Це я повинен виконувати, щоб життя стало корисним і повноцінним».

Під великими літерами я пишу маленькими літерами свій девіз:

«День, що не приніс мені нічого нового, — навіщо він?!»

Потім я пишу пункти:

1. Покинуть палити.

2. Регулярно вставати вчасно і робити фіззарядку та мокре обтирання.

3. Бути ввічливим з усіма і лагідним з дружиною.

4. Серйозно взятись за навчання.

5. Підвищувати свій спеціальний і загальний рівень.

6. Суворо дотримуватись пунктів взятого зобов'язання.

Після цього у мене на душі стає легко і радісно, і я лягаю спати, щоб з ранку почати нове повноцінне життя.

Ранком я прокидаюсь пізно, бо засинаю о третій годині ночі. Про фіззарядку, звичайно, і мови не може бути. До того ж погода якась сира, і в голові суцільний шурум-бурум од випитого напередодні. Я запалюю цигарку й біжу на роботу, щоб не запізнитися.

Звісно, я запізнююсь. Од цигарки натщесерце голова ще більше болить. «Добре, — вирішую я про себе, — сьогодні похмелюсь, а завтра все — шабаш! Це твердо».

Від прийнятого рішення мені стає легше, але тут приходить табельниця і починає бубоніти: «Чому запізнилися? Чому в робочий час до закусочної бігаєте?»

«О, відьмо, — думаю я, — відчепися ти від моєї душі!» А сам увесь киплю. Хоч я й киплю увесь, проте стримую себе, щоб бути ввічливим згідно з третім пунктом зобов'язання. Я кажу їй, що це в останній раз, але вона своє: «У вас кожен день «в останній раз». Пора ж, нарешті, покінчити з цим»...

Я не стримуюсь і порушую ввічливість.

Додому я приходжу вже зовсім пригнічений своїми негідними вчинками.

Дружина моя Танюша теж прийшла з роботи і саме готує обід.

Я голодний, як вовк, але, згадавши про своє зобов'язання, лагідно питаю дружину:

— Киценько, обід готовий?

— Ще ні, — відповідає вона. І так, знаєте, спокійно відповідає, наче я не з роботи прийшов, а з чаювання.

Це дратує мене. Я ледве стримуюсь. Зціпивши зуби, я ще раз питаю дружину: «Що ж ти, кавуля, робила до цього часу?» — грюкаю з досади дверима і йду з дому на всі чотири боки.

Обідати мені доводиться в ресторані. Я розповідаю сусідові по столику про свої пункти, і він пропонує мені випити по маленькій за моє нове повноцінне життя.

Звичайно, я відмовляюсь. Але знайомий наполягає і говорить, що образиться, якщо я не випʼю з ним по маленькій за моє повноцінне життя.

«Ну, добре, — вирішую про себе, — сьогодні нехай вже так і буде, але з завтрашнього дня все — шабаш!»

Од цього рішення мені знову стає легко і радісно, і ми випиваємо по маленькій. А щоб не залишитися в боргу, я в свою чергу частую.

Потім ми випиваємо ще і розходимося по домівках. Тільки тепер я згадую про школу. «Добре, — вирішую про себе, — сьогодні було в останній раз, а завтра все — шабаш!»

Додому я добираюсь о другій годині ночі. Дружина моя Танюша плаче і говорить крізь сльози, що я не людина, а ганчірка. Мені стає шкода себе, а на душі стає гірко і порожньо від марно прожитого дня. Щоб довести, що я людина, а не ганчірка, я рішуче сідаю до столу, витягую свого спеціального зошита і твердо виводжу на новій сторінці:

«Це я повинен виконувати, щоб життя стало корисним і повноцінним!..»

В. ПЛАХОТНИКОВ.

ОДНА ГОЛОВА — ДОБРЕ, А ДВІ — КРАЩЕ!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

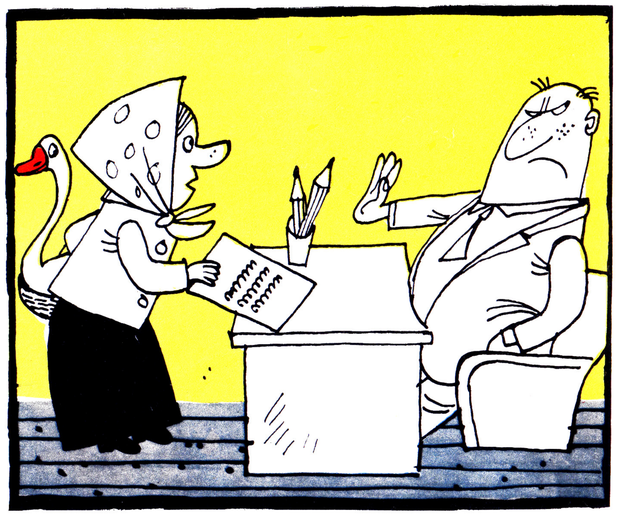

— Ні, ні, не можу я підписувати такі довідки!

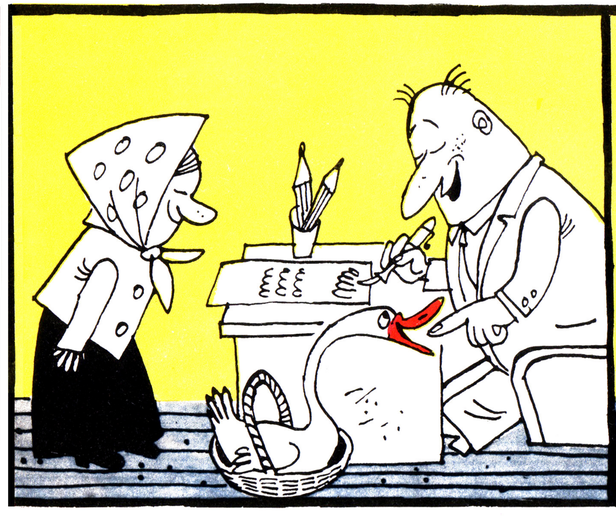

— Ну, добре, давайте, вже підмахну.

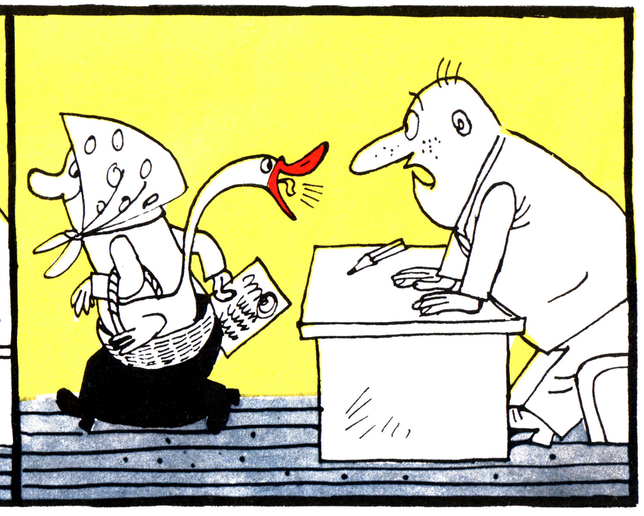

— Бувайте здорові, спасибі за довідку...

До 125-річчя з дня смерті Івана КОТЛЯРЕВСЬКОГО

КОТЛЯРЕВСЬКИЙ ЖИВЕ, ГНІВАЄТЬСЯ, СМІЄТЬСЯ!

З нових ілюстрацій художників А. АРУТЮНЯНЦА, А. ВАСИЛЕНКА, С. ГЕРАСИМЧУКА та В. ЗЕЛІНСЬКОГО до «Енеїди».

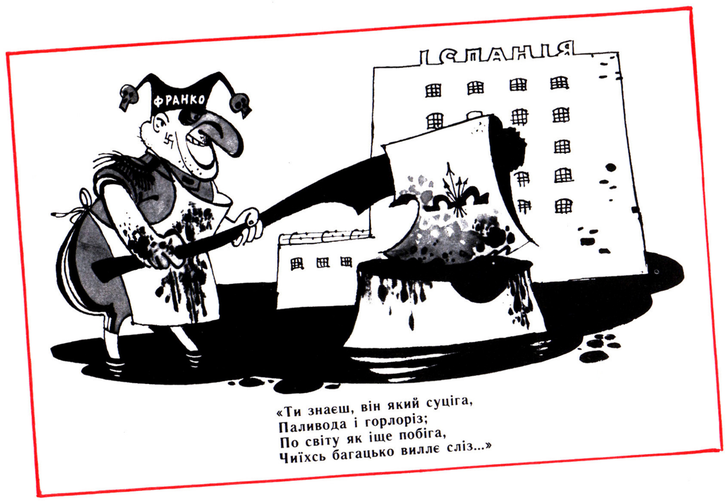

«Ти знаєш, він який суціга,
Паливода і горлоріз;
По світу як іще побіга,
Чиїхсь багацько виллє сліз...»

І се робив не для потіхи,
А Марса щоб удоволив.

Судді, підсудки, писарі,
Які по правді не судили
Та тільки грошики лупили
І одбирали хабарі.

Натуру мав він дуже бридку,
Кривив душею для прибитку,
Чужеє оддавав в печать...

І всяких всячин накупили,
Всі стіни ними обліпили...

Якеєсь дерево росте;
На нім кисличі не простії
Ростуть — як жар, всі золотії,
І деревце те не товсте.

ПРИБІДНЮЮТЬСЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Котику, давай переодягнемося, сьогодні твоя мати приїздить.

. . . . . .

ЧОГО НИЄ ДУША...

Допоможіть, люди добрі, розібратися, чого ниє душа?

Ні, не якась там абстрактна душа, а конкретна душа М. І. Падія з м. Попасної, Луганської області.

Чого ж вона ниє?

Од людської несправедливості.

Не може М. І. Падій терпіти несправедливості. Тільки-но десь хтось скривдить кого — і вже у М. І. Падія душа не на місці: штовхає під руку. І рука сама тягнеться до ручки і починає писати скаргу. Скаргу трудящого.

М. І. Падій добре знає, що таким скаргам у нас не дають припадати пилом.

І ще відомо М. І. Падію, що партія й уряд закликають усіх, хто причетний до розгляду скарг, бачити за кожним папірцем живу людину.

І, пишучи свою скаргу, М. І. Падій вимагає, щоб його, живу людину, захистили від несправедливості.

— Рятуйте!.. — волає він.

На цей тривожний крик, залишаючи всі свої справи, з усіх усюд поспішають люди.

Ось офіціальний документ про це:

«Виконком Попаснянської міської Ради депутатів трудящих повідомляє, що для перевірки скарги гр-на Падія М. І. було створено комісію у складі: голови виконкому Попаснянської міськради тов. Постика, директора комбінату комунальних підприємств тов. Новошицького, інспектора міськелектромережі тов. Петрової, старшого контролера міськелектромережі тов. Пипи та інструктора міськкому партії тов. Трикуленка...»

Уже сам склад комісії свідчить про те, що М. І. Падій порушив дуже серйозну справу.

Про що ж волав М. І. Падій, і чого на поміч йому поспішала така велика група високоавторитетних товаришів?

Виявляється, М. І. Падій волав про воду.

Сталося це влітку 1962 року. Мешканці вулиці Воровського, на якій живе і М. І. Падій, вирішили власним коштом прокласти до своїх будинків водопровід.

Люди внесли свою частку грошей на будівництво водопроводу. Всі, крім М. І. Падія.

— А мені ваш водопровід непотрібен, — заявив він.

Проте однієї темної ночі він закопав у землю трубу і тишкомнишком підключився до громадського водопроводу. А коли його спіймали й виключили воду, він зарепетував на всю Попасну: «Де ж справедливість?!» І сів писати скаргу.

Написав одну. Далі — другу. А там — пішло і пішло..,

Скаргами М. І. Падія вже натоптано шухляди не однієї установи, організації, редакції. Не обминули ті скарги і «Перця».

Останній лист М. І. Падія до «Перця» — це останній крик його наболілої душі. Знову, — пише він, — в м. Попасній топчуть ногами справедливість, знову її, горопашну, нещадно попирають: оце недавно в одного тихого, симпатичного попаснянця відрізали світло, і сидить той папаснянець

у кромішній тьмі, не знаючи навіть, за що його скривджено.

Тривожний сигнал, що надійшов до редакції, викликав тривогу й у виконкомі Попаснянської міськради. Тут створюється комісія у складі п'яти радянських і партійних працівників (про її склад ми згадали вище). Комісія прибуває на місце виявляє, що скривджений попаснянець—це той же М. І. Падій. І що у нього в квартирі електрика й справді не горить.

— Відключили... — сумно хитає він головою. — Торік воду відключили, тепер — електрику.

— А чому відключили? — цікавиться комісія.

— А біс його знає! Штраф, кажуть, треба платити...

— За що?

— А біс його знає, за що!..

Комісія, розуміється, не пішла до біса по довідку. У складі комісії були працівники комунального господарства, обізнані на енергетиці краще за біса. І вони роз'яснили, що «скривджений» просто крав електроенергію. А коли попався на гарячому (буквально: біля розжареної електроплитки), то навідріз одмовився платити штраф. Тоді довелося відрізати в електробраконьєра проводку.

— Де ж справедливість?! — знову завів стару пісню М. І. Падій.

Та переконавшись, що між ним і членами комісії виявилося дуже велике розходження у поглядах на справедливість, він сів писати нову скаргу — тепер на членів комісії.

«Зазнаю, — пише він, — прикростей, через те що не зміг примиритися з несправедливістю... Душа ниє від несправедливості!»

Душа ниє... А чого? Що, хотілося б цій хворій душі, щоб за крадіжку електроенергії не штрафували, а видавали премії? Чи, може, портрет на дошку пошани вивішували?

Одверто кажучи, не викликає співчуття оця «ниюча душа». Якимсь неприємним духом несе від неї. Смердючим духом обивателя, який вважає себе споживачем, а громаду — дійною коровою.

Б. ГРИГОРЧУК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У колгоспі «Україна» (Царичанський район, Дніпропетровської області) розтягали зерно. Розтягав його і бригадир 3-ої комплексної бригади І. Козачок, і бригадир І. Чвертка, і рахівники Н. Коваленко та П. Білай. Колегіально вони потягли 1781 кг пшениці. Про це нам написали наші читачі.

За розтягання зерна злодіїв притягли до відповідальності і нікого з них не обділили. Козачку і Чвертці дали по 4 роки з конфіскацією майна, а Коваленко та Білай по року.

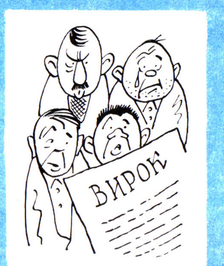

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали Ю. КРУГЛЯК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, П. РЕБРО, Ю. ЯЧЕЙКІН.

БРЕШУЧИ, ПРАВДУ СКАЗАВ

Виступаючи в Барселоні, Франко заявив, що «Іспанії вже не потрібні тюрми, бо їх місце зайняла любов...»

...Жорстокий терор в Іспанії не затихає ні на один день.

(З газет)

Потреби в тюрмах справді там нема,
Бо ж нині вся Іспанія — тюрма.

НАРІКАННЯ АБСТРАКЦІОНІСТА

Стовпи абстрактного живопису схвильовані: у них з'явився могутній суперник. За короткий час новий майстер створив біля чотирьохсот абстрактних полотен, які в західних столицях йшли нарозхват. Юний король абстракціонізму живе в Англії, а народився на берегах Конго. Мавпі всього три з половиною роки.

Ридає, неначе маленька дитина,
І скиглить художник-абстракціоніст:
— Ій добре творить геніальні картини,
Бо в неї ж чотири кінцівки і хвіст!..

Від злості невдаха аж лікті кусає,
До неба зліта його лайна густа —
Він господа бога кляне-проклинає
За те, що не дав хоч гузирчик хвоста.

РОЗВАГА ПО-МЕРІЛЕНДСЬКИ

Заможний фермер-тютюнник з південного Меріленду Вільям Зантзінгер вирішив трохи розвіятися, трохи розім'ятися якось увечері разом з дружиною у місті Балтіморі. А щоб у Балтіморі досхочу натішитися, досить мати добрячого кия і зустріти парочку «чорних». Дешево і сердито!..

Спочатку Вільям веселився у ресторані. Там він порахував дерев'яним кийком ребра двом ресторанним лакеям. Бачили б, як вони потанцювали у нього!..

Далі подружжя веселунів подалося в один з готелів. Тут Вільям, не покладаючи рук своїх, вчив кийком негра-розсильного і чорну офіціантку хутко повертатися, коли їм наказує білий джентльмен.

Розваги закінчилися у барі. Коли Вільям набрався віскі, як лин мулу, йому здалося, що кольорова барменша Хеті Керол надто забарилася, міняючи пляшки.

— У чому справа? — заревів він. — Чому ти так повільно обслуговуєш мене, чорна тварюко?

А наступної миті Вільям рішуче перейшов до мови жестів. Він збив кийком бармену з ніг і гамселив її доти, поки вона не знепритомніла. Через вісім годин Керол вмерла від крововиливу у мозок.

Рахунок за усі ці витівки складали судді. За розваги з працівниками готелю з фермера-веселуна злупили аж 125 доларів. За вбивство Хеті Керол — штраф 500 доларів і шість місяців в'язниці. Долари Вільям Зантзінгер сплатив, але поїхав не до в'язниці, а до себе на ферму. Бо справедливі жерці американської феміди люб'язно відклали виконання вироку, щоб Вільям міг спокійно зібрати врожай тютюну.

З такими суддями расист може встигнути не тільки заробити на новому врожаї, а й з цієї нагоди ще раз «повеселитися».

ПРИГОДИВСЯ ДОСВІД

Один із винахідників душогубок есесівець Вальтер Дельц нині займається будівництвом храмів.

Живе і богу шле подяку.
Як присмоктавсь, мерзотник, ловко!
На душогубках з'їв собаку,
Тепер будує душоловки.

«НАЙБІЛЬШЕ ПОГРАБУВАННЯ ПОЇЗДА ЗА ВСЮ ІСТОРІЮ!»

У 1903 році на екрани вийшов перший американський кінобойовик «Велике пограбування поїзда». Сюжет фільму був нехитрий: бандити зупинили поїзд, спритно випотрошили поштовий вагон і з натоптаними торбами майнули на конях «у невідомому напрямку». І от, наче в ознаменування шестидесятиріччя, за тим самим сценарієм (правда, відповідно модернізованим) в Англії було пограбовано нічний поштовий поїзд Глазго—Лондон, що віз «королівську пошту».

...Біля роз'їзду Сієрс кросінг стара рукавичка, напнута на зелене око семафора, та чотири батарейки від кишенькового ліхтаря, що жили червоне, зупинили поїзд з королівськими та банківськими скарбами.

Помічник машиніста Девід Уітбі пішов до лінійного телефону і переконався, що дріт перерізано. Тим часом кілька «джентльменів удачі» у масках, жіночих панчохах та хустках, які закривали їхні обличчя, вдерлися до кабіни машиніста. Там вони випробували міць залізного прута, обгорнутого ганчірками, на голові Джека Мілса. Голова Джека виявилася явно непридатною для таких досліджень...

Помічник безтурботно повертався до поїзда, думаючи, що сталося якесь непорозуміння. Але три типи, що несподівано перетяли йому дорогу, вибили з його голови цю хибну думку.

— Якщо закричиш, уб'ємо,— пообіцяли вони.

З трьох кольтів, націлених на нього, Уітбі зробив правильний висновок, що для хлопців мовчання справді було золотом.

Тим часом Мілс вийшов з-під гіпнозу залізного прута і, поки бандити відчіпляли два поштових вагони, слухняно виконував категоричні накази. Коли Уітбі вштовхнули у кабіну, машиніст погнав вкорочений поїзд на маленький перегін, де під мостом вже чекала вантажна машина.

Бандити швидко розвантажили два вагони і вкинули у кузов машини 120 запломбованих мішків. Загалом це становило три тонни банкнот і коштовностей. Коли на місце подій прибула поліція і детективи із Скотланд-ярду, грабіжників і сліди прохололи...

Другого дня лондонські газети одностайно відзначили, що це було «найбільше пограбування поїзда за всю історію!» За одну ніч встановлено три світових рекорди! Перше: сума пограбованого становить 2.626.784 фунти стерлінгів. Друге: уся «операція» тривала лише якихось 15 хвилин. Третє: обіцяно нечувану премію тим, хто допоможе детективам знайти гарячий слід — 260.000 фунтів.

Видно, добре вивчали новоявлені чемпіони випробуваний американський сценарій, так ретельно вивчали його, що переплюнули самих сценаристів. Тепер, щоб повернути пальму першості, заокеанським гангстерам доведеться вивчати європейський досвід: виявляється, у Старому світі теж насобачилися «робити гроші».

САМОКРИТИЧНЕ ОПОВІДАННЯ

Ось уже тиждень в редакції лежить моє оповідання. Кожного дня я навідуюсь туди, щоб дізнатись про долю свого твору. Але відповідь завжди одна, стандартна:

— А, це ви? Пробачте, ще не встиг...

Прийшла й сьогодні. Редактор, бачу, заглибився в читання якогось товстого рукопису. «Чужі читаєш, — подумала,—а до мого, видно, так і не добрався». І не помилилась.

— Знову ви? — розчаровано глянув на мене редактор і ліниво зітхнув. — Не читав. Все, знаєте, часу не вистачає.

«Бюрократ!» — подумала я, але нічого не сказала і швидко залишила кабінет, різким рухом зачинивши за собою двері.

Так з самого ранку прийшло роздратування.

Вулиця теж не заспокоїла. Пекельна спека. Іду по м'якому, як тісто, тротуару. Тонесенькі каблучки вгрузають в асфальт, залишаючи після себе глибокі сліди.

Від усього цього рояться неприємні думки про несправедливість на світі, про байдужість, про того ж редактора-бюрократа і навіть про кимсь вигадані каблучки-шпильки, про тягучий асфальт...

Чи то від роздратування, чи від спеки у мене раптом розболілася голова. Сама собі міркую:

«Ось до чого довели! Ні, треба почати лікуватись. Здоров'я, зрештою, головне в житті»...

— Реєстрацію хворих закінчено, — повідомили мені в поліклініці.

— Але ж у мене дуже болить голова, — кажу. — Я ледве на ногах стою.

І справді, стояти мені тяжко. Ноги неначе свинцем налиті. Реєстраторка, іронічно посміхаючись, глянула на мої каблучки-шпильки і сказала:

— Я гадаю... Але якщо вам справді так зле, то підійдіть у третій кабінет до лікарки Дронової, можливо, вона вас без талончика прийме.

Ось і третій кабінет. Заходжу. Лікарка уже скидає халата.

— Я до вас, — випалюю скоромовкою, — у мене страшенно болить голова. І взагалі...

— Не знаю, що там у вас «взагалі», а прийняти не зможу, прийом закінчено, — відповіла лікарка.

Я з силою грюкнула дверима і зі злістю подумала: «Бюрократка. Подумаєш, прийом закінчено».

Тепер мені хотілось тільки одного: пробратися до трамвая і швидше доїхати додому. Трамваї йшли переповнені, бо саме закінчився робочий день. У вагоні душно. Весь час хто-небудь намагається відчинити вікно з лівого боку. Але кондукторка грізно наказує:

— Зачиніть, громадяни, не можна!

— Чому це не можна? Все протягів боїтесь? А від задухи померти, думаєте, легше? — втрутилась у цю дискусію і я.

Кондукторка презирливо махнула рукою і замовкла. Видно, всіми їй набридли. Я ж продовжувала, ні до кого не звертаючись:

— Не можуть у трамваях зробити путньої вентиляції чи штучного клімату... Мало, мало думають іще у нас про людину.

Я так захопилася критикою, що не помітила, як і зупинку свою минула.

— Кондуктор, зупиніть трамвай! — крикнула я, що є сили.

Трамвай, розуміється, не зупинився.

— Бю-ро-крат-ка! — несамовито крикнула я.

З несподіванки все ніби завмерло. У вагоні стало тихо-тихо. Більше за всіх здивувалася кондукторка. Здавалось, вона перебирає весь свій словниковий фонд і шукає в ньому найдошкульніше і найобразливіше слово. Зараз це слово спаде на пам'ять, і вона кине його прямісінько в моє роздратоване обличчя. У критичний момент прийшло спасіння — нова зупинка.

Не встигла я стати на землю, як до мене не підійшов, а підлетів дідок. О, більше жовчі, зла і роздратування на людських лицях я ще не зустрічала в житті. Очі-щілинки так і випромінювали зелені блискавиці. Біля дідкового рота запали глибокі неприємні зморшки, що кривили тремтячі мокрі губи, а на кінчику бороди стирчав жмутик попелястого волосся.

«Чого ще цьому від мене потрібно?»

А дідок улесливо посміхнувся до мене.

— Ви молодець, — по-змовницькому зашепотів він. — Добре ви там, у трамваї, пробрали її. Всіх би їх, бюрократів, так. Знаєте, я точнісінько такий, як ви. Дивився на вас і ніби себе в дзеркалі бачив. І радів до нестями. У-у, бюрократи окаянні! Я б їх усіх — до чорта в шапку. Бач, порядочки завели — на перегоні трамвая не може зупинити! Бач...

Я не дослухала і з жахом відскочила од дідка.

...Удома я довго дивилася в дзеркало, і мені почало ввижатися, що біля мого рота запали глибокі неприємні зморшки, що мої очі випромінюють зелені блискавиці, а на самісінькому кінчику моєї бороди виткнувся жмутик попелястого волосся.

Все це мені, розуміється, тільки примарилось.

Але після того я поклала собі за правило частіше дивитися в дзеркало.

В. ЄЖЕНКОВА.

м. Харків.

Технічному редактору «Перця»
Йосипу Семеновичу
ГАЛЕНКОВІ
(З нагоди 60-річчя)

Він ріже, міряє; при тому
Ще й робить справу не легку:
Не тільки зловить зайву кому,
Але й помилку будь-яку.

При ньому й ми усі — герої,
Бо знаєм істину святу:
Стоїть Семенович при зброї
На техредакторськім посту!..

Трудіться ж, друже! І надалі
Тисніть для спільного добра,
Як той казав, на всі педалі,
Щоб повний був ажур в журналі...
Одноперчанське Вам «Ура!».

Дружній шарж І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

Народні усмішки

ОБРАЗА ЧЕСТІ

Адвокат: — То ви хочете подати на нього до суду за образу честі?

Купець: — Так!

Адвокат: — А що він вам сказав?

Купець: — Я не чув, бо він тільки мимрив собі щось під ніс.

Адвокат: — А як же ви знаєте, що він вас образив?

Купець: — А що ж він доброго міг про мене сказати?!

ПРИЄМНА МУЗИКА

— Музична освіта вашої дочки коштувала багато грошей, але я думаю, що вона тепер чимало заробляє, — сказав один сусід.

— О, так! Коло нас живе професор, так він платить п'ять карбованців на годину, коли хоче мати спокій, — відповів другий сусід.

ХУДОЖНИК НА СЕЛІ

— Дівчинко, скажи татові, що я хотів би намалювати вашу корову.

Дівчинка побігла в хату і швидко повернулася.

— Тато казали, що корова вже шість років чорна, то хай така і залишається.

У ЛІКАРЯ

— Щось мені не подобається оцей ваш кашель, — сказав лікар хворому.

— Прошу дуже, вибачте, товаришу доктор, але я краще не можу, — сказав хворий.

Записав Петро ПОЙДА
з м. Берегове,
Закарпатської області.

ВИПАДОК В ПЕРУКАРНІ

Перукар, голячи шию клієнтові, бурчав:

— Ну й шия! Ну й шия!

— Бо їм сало, — посміхнувся клієнт.

— Про мене, хоч самого чорта їж, тільки мий шию,— відрубав перукар.

Повідомив Г. Г. ПОВЗУН
з м. Макіївки, Донецької області.

ВІДПОВІВ

— Застрахуйте своє життя, — сказали одному парубійку.

— Та я не збираюся помирати.

— Ну то від нещасного випадку на виробництві.

— А я й не думаю працювати.

ОЦІНИЛИ

Перша бабуся: — Дуже культурний, сестро, наш батюшка. Як вітається, то тільки два кінчики пальців дає.

Друга бабуся: — Та... культурний. А як бере що, то обидві руки простягає.

ПАРШИВИЙ ЦАР

Цар Микола II їхав до лісу на прогулянку. Дорогою карета нагнала чоловіка-інваліда у свитці та з ціпком у руці. Чоловік попросив, щоб підвезли його.

Кучер спинив коні і сказав, що не можна.

Аж тут з карети виглянуло сердите обличчя і басом протягло:

— Та ти знаєш, хто я такий?

— Хто? — зацікавився прохожий.

— Я — цар!

— Цар? А такий паршивий, — сказав чоловік і пішов собі далі.

Повідомив Ф. НИКИФОРЧУК
з с. Михайлівки, Ананьївського району,
Одеської області

ПЕРЧАНСЬКІ ТУРИСТСЬКІ МАРШРУТИ

ВСТУП

Цього разу пропонуємо вирушати за маршрутом Сумщина—Крим.

Пролягає він через кілька областей; по суші і по воді. Тут вам і лани широкополі, і Дніпро, і море. А основне — усілякі диковинки, яких на звичайних туристських дорогах не побачите.

ОБ'ЄКТИ МАРШРУТУ

ЗАГАДКОВІ ПИСЬМЕНА (фото № 1) виставлені на вселюдський огляд і посміховисько у с. Верхня Сироватка, Сумської області. Красуються вони на споруді, що бовваніє тут якраз на перехресті трьох доріг.

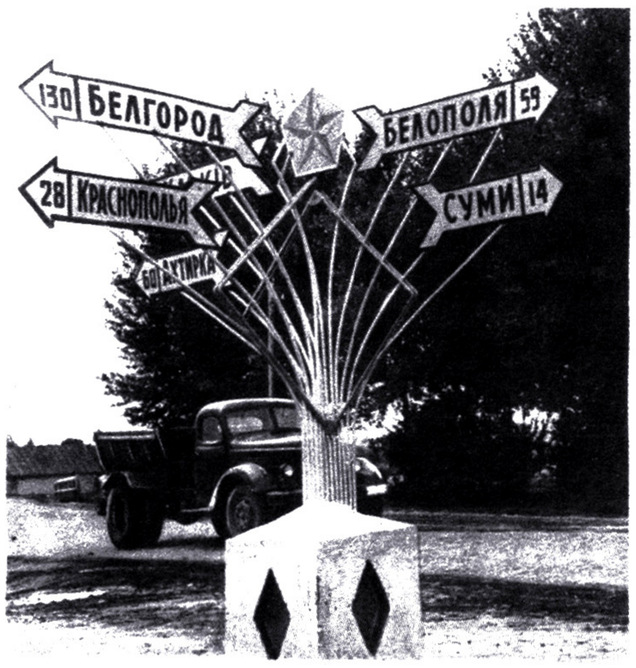

Вчені розгадали таємницю єгипетських ієрогліфів і ще багато чого. А от достеменно встановити, якою мовою зроблено написи на Верхньосироватському боввані, ніяк не вдається.

Дещо в тих написах скидається на українську, дещо — на російську, дещо — на білоруську мову; а дещо — ні на се, ні на те, ні на оте.

Одні гадають, що це — написи на дороговказі, інші ж твердять, що це — вільний витвір фантазії безграмотних малярів.

НЕ КОЛГОСПНУ ПАСІКУ (фото № 2) побачите ви в колгоспі ім. Леніна, села Ситняки, Макарівського району на Київщині. Це — самогодівниці для свиней. У даному разі самогодівницями вони, очевидно, називаються тому, що з'їли три тисячі колгоспних карбованців (старими грішми). За три ж роки, що стоять тут, жодна свиня об них і не почухалася.

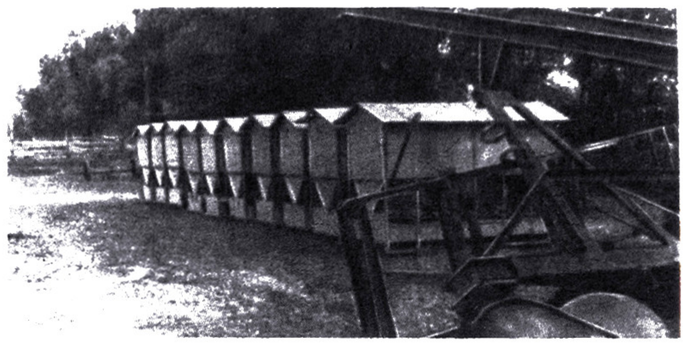

НЕ ЛАРЬОК «ПИВО—ВОДИ», а шинок під такою вивіскою зможете відвідати в м. Севастополі. Міське управління торгівлі (начальник т. Фомін) примостило його тут по вул. Гоголя, поблизу будинку № 26.

Води в тому шинку не дістанете, бо остогидне в черзі стовбичити (фото № 3). Черга ж та стоїть зовсім не за водою, а якраз навпаки — за вином. Хто ж вина не любить, приносить сюди з собою горілку.

Увечері, а то й удень, коло ларка-шинку та в під'їздах сусідніх будинків випивохи витворяють таке, що дивитися і слухати не рекомендується не лише дітям до шістнадцяти років. Але діти мусять і слухати, і дивитися, бо шинок стоїть якраз при дорозі до школи № 14.

Перенести ларьок, як цього вимагають жителі, трохи вище по вулиці, де хоча б школярі не ходять, ніхто не збирається. Видно, в Севастопольському міському управлінні торгівлі переконані, що п'яницям не однаково, де напитися.

ВИКОРИСТАНА ЛІТЕРАТУРА:

1) **ДРОЗДОВ В.** Лист до редакції.
2) **БЕРЕЗНЯК А.** Лист до редакції.
3) **РОМАНОВ** та інші жителі буд. № 26 і № 26-А по вул. Гоголя м. Севастополя. Лист до редакції.

Путівник уклав
Д. МИТЮК.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

На одному з останніх засідань правління Клубу губителів природи висвітлювалось питання, чому річка Ятрань (та, що з-під каміння б'є вода) круто в'ється.

Довго дебатували, довго сперечалися губителі природи (кожному хотілося похвалитися своїми заслугами), поки зрештою не прийшли до висновку, що річка Ятрань круто в'ється з вини Перегонівського цукрового комбінату (Новоархангельський район, Кіровоградської області). Як же їй, сердешній, не витися, як же не звиватися, коли хоче вона втекти від того бруду, котрий пливе з комбінату прямісінько в її води. Вона сюди, вона туди, але брудні відходи однаково її наздоганяють.

Як річка не вилася, однаково не втекла від них, як не втекли керівники Перегонівського цукрокомбінату від звання почесних членів Клубу губителів природи.

...Коли розмова зайшла про бруд, керівники Мелітопольського агрегатного заводу (Запорізька область) тільки скептично всміхнулися. Цю усмішку можна було зрозуміти так:

— Ех, ви! Не знаєте ви, що таке справжній бруд і як його за межі заводу випускати треба. Приїздіть до нас у Мелітополь, на вулицю ім. 40-річчя Жовтня, побачите, що таке справжній бруд. Ми прямо під ніс мешканцям випускаємо стічні води і мазут. От грязюка виходить! А який аромат! Куди тим стічним водам ріденьким, що течуть у Ятрань!

Почувши таке, полтавські комунальники похнюпилися. Їхні діяння їм самим здалися дрібними і нікчемними.

— Ворскла річка невеличка,— сказали вони,— і ми просто не думали, що вона може вмістити стільки стічних вод з міської каналізації. Воно, сказати, то й очисні споруди є у нас, але очищають вони паршивенько. Річку Ворсклу, як вміємо, ми забруднюємо, але далеко нам до інших забруднювачів. То чи можемо ми розраховувати на членство у Клубі губителів природи?

Правління клубу на це питання відповіло схвально.

Дорогий Перче!

Ти, напевно, знаєш популярну пісню, в якій розповідається про те, як одна дівчина одержала поштою два загадкових листи, де в кожному рядку були тільки крапки.

У подібне становище потрапив і голова колгоспу с. Плоска, Дубнівського району, Ровенської області.

Він одержав такого листа:

«Начальнику . . . . . райвідділу міліції.
Копія:
Голові . . . . . с/р.
Голові села Клюки колгоспу
Батькам тов. . . . . .

Дирекція міського професійно-технічного училища № 69 міста Б.-Антрацита, Луганської області Вас повідомляє, що учень нашого училища . . . . . самовільно покинув училище і перебуває за адресою . . . . . без документів.

Просимо Вас вжити термінових заходів для повернення тов. . . . . в училище, бо він зриває нормальний процес навчання.

Інакше він буде притягнутий до судової відповідальності.

Директор . . . . . (Мирошников)».

Добре, що голова колгоспу ім. Кірова, на відміну від тієї дівчини, одержав поштою не два, а одного загадкового листа, і хоч знає, хто його автор.

ЦЕНЗУРА,
секретар партійної організації колгоспу ім. Кірова.

Не дивуйся, Перче, якщо цього листа ти одержиш через три роки. Справа у тому, що начальник місцевої філії зв'язку Ю. В. Якуб має звичку кидати листи в свій ящик і негайно забувати про них. Оце недавно продав він один такий ящик, а коли ящик розпиляли, то знайшли у ньому 40 листів, писаних ще три роки тому. Вони, певно, швидше дійшли б до адресатів, якби їх поклали не у конверт, а в пляшку і кинули не у поштову скриньку, а в річку.

І. ЖИЛЯК.
с. Кобилецька Поляна, Тячівського району, Закарпатської обл.

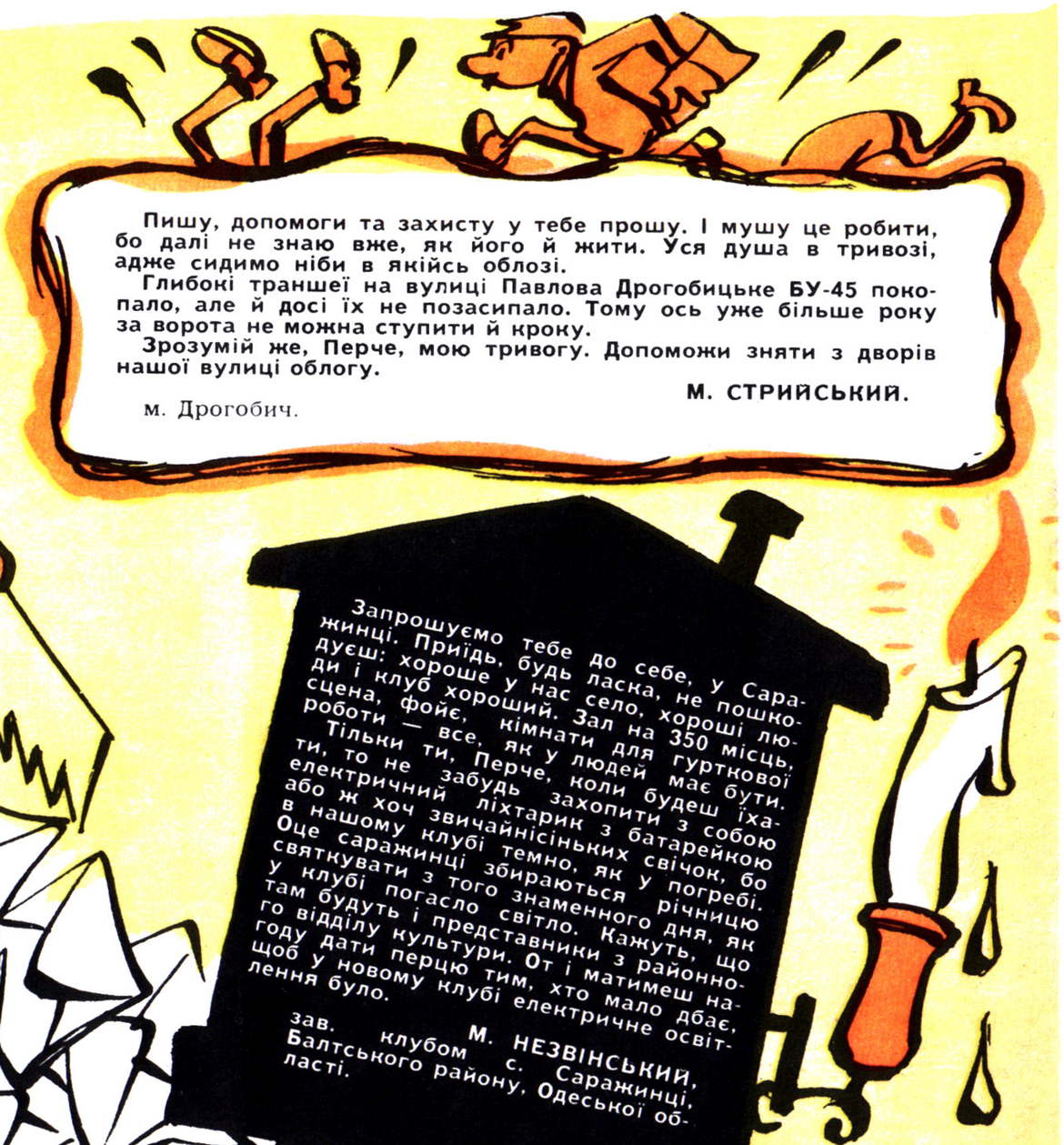

Пишу, допомоги та захисту у тебе прошу. І мушу це робити, бо далі не знаю вже, як його й жити. Уся душа в тривозі, адже сидимо ніби в якійсь облозі.

Глибокі траншеї на вулиці Павлова Дрогобицьке БУ-45 покопало, але й досі їх не позасипало. Тому ось уже більше року за ворота не можна ступити й кроку.

Зрозумій же, Перче, мою тривогу. Допоможи зняти з дворів нашої вулиці облогу.

М. СТРИЙСЬКИЙ.
м. Дрогобич.

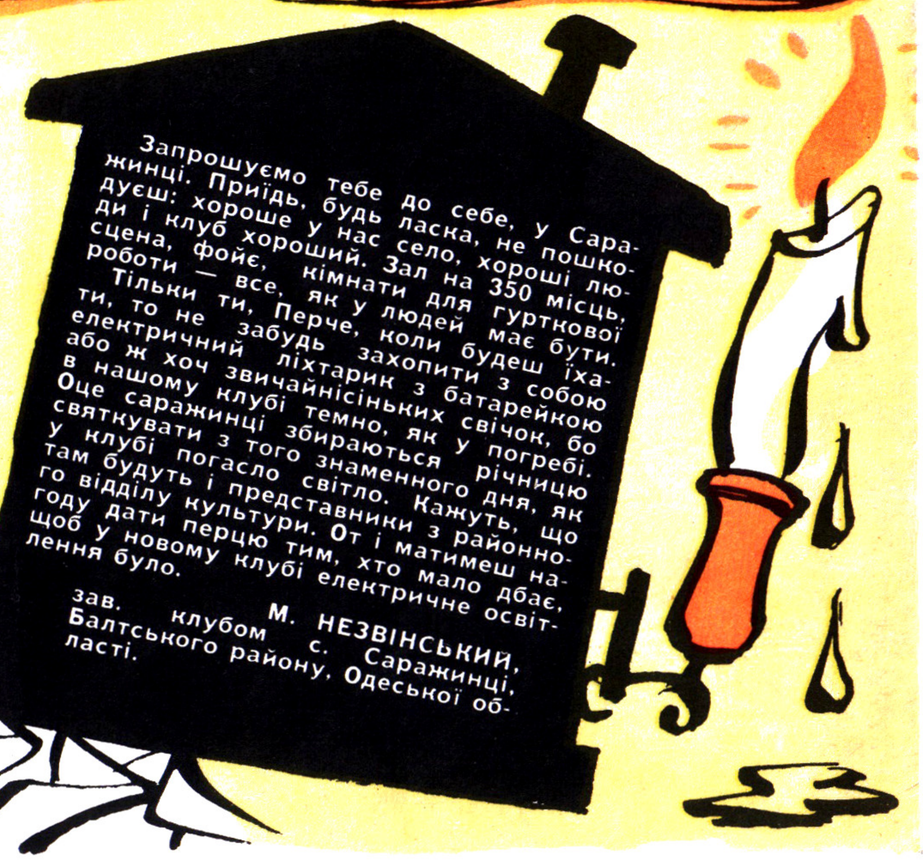

Запрошуємо тебе до себе, у Саражинці. Приїдь, будь ласка, не пошкодуєш: хороше у нас село, хороші люди і клуб хороший. Зал на 350 місць, сцена, фойє, кімнати для гуртківої роботи — все, як у людей має бути. Тільки ти, Перче, коли будеш їхати, то не забудь захопити з собою електричний ліхтарик з батарейкою або ж хоч звичайнісіньких свічок, бо в нашому клубі темно, як у погребі. Оце саражинці збираються річницю святкувати з того знаменного дня, як у клубі погасло світло. Кажуть, що там будуть і представники з районного відділу культури. От і матимеш нагоду дати перцю тим, хто мало дбає, щоб у новому клубі електричне освітлення було.

М. НЕЗВІНСЬКИЙ,
зав. клубом с. Саражинці, Балтського району, Одеської області.

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

1. «НАУКА НЕ ХОДИТЬ БЕЗ ДРЮКА»

Що спільного між словами «дрюк» і «друк»? Здається, нічого — окрім, хіба, що обидва слова починаються на «др» і закінчуються на «к».

А шкода. І ось чому. Ще літа 1960-го у райцентрі Кельменці, Чернівецької області, місцеві грамотії, в особі Міжколгоспної будівельної ради, шануючи друковане слово, ухвалили збудувати друкарню. Сказано — зроблено. Проте, ентузіазму вистачило тільки на котлован та фундамент. Вгативши у ці комунікації сто шість тисяч карбованців (щастя їхнє, що хоч старими грішми!), будівельники стомились і сіли покурити. Отак собі й досі сидять, різними дикими злаками обростають. А райвиконком для друкарні вже інше приміщення знайшов...

Тепер самі бачите, як погано, коли «дрюк» з «друком» нічого спільного не мають. Тут варто було б запозичити старовинну настанову про те, що «наука не ходить без дрюка» та й провчити тих, котрі так «піклуються» за друк...

2. ВАСИЛЬКІВСЬКЕ СВИНСТВО

Гарне місто Васильків! І все в ньому гарне — і вулиці, і холодильники, і люди. А от змішторг не гарний. Бо взяв той змішторг та й підклав місцевим жителям свиню у множині. Влаштував у Донбасівському провулку відгодівельний пункт на п'ятсот штук свиней. А свиня... Що з неї візьмеш? Поводить себе вельми некультурно, по-свинському. Ніякої санітарії з гігієною не визнає, ні до яких туалетів невхожа і так завзято псує навколишнє повітря, так активно сприяє розведенню мух, що хоч у стратосферу злітай!

Одна лише райсанепідстанція нічого проти того свинства не має.

3. ЦІННИЙ ДОСВІД

До чого ж люди інколи бувають наївними! Є, наприклад, диваки, які вважають, що басейн для плавби це така посудина, куди наливають води і потім виробляють там всілякі браси й батерфляї...

Зробіть лишень крос до м. Донецька і там, десь у районі стадіону «Шахтар», ви упевнитесь, що це зовсім не так. Ви побачите, що басейн для плавби необов'язково добудовувати, а тим більше наливати туди воду. Досить лише розтягти будівництво тієї споруди років на п'ять, а тоді, з метою економії води, наплювати у той об'єкт та й піти собі з миром. Будьте певні, розкішні бур'яни полізуть з того занехаяного басейну, мов з води. Досвід донецьких будівельників тому запорукою...

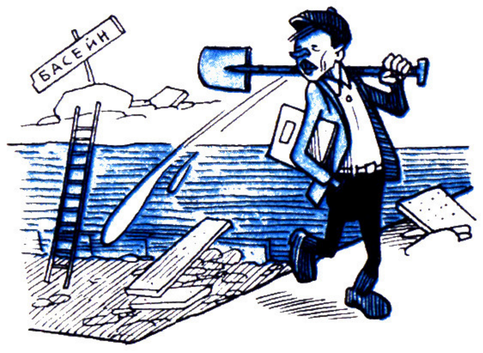

4. Н... Д... Р... Б... И

Чудово жилося на світі первісним людям! Брали вони мамонтову кістку, виколупували десь на лоні природи печеру, розкладали в ній вогнище і радісно справляли новосілля. За шию не капало, підлоги не розсихалися, ніяких тобі газів, електрик, дитячих майданчиків і всяких інших надмірностей, котрі нині завдають такого клопоту будівельникам. І так той клопіт часом надокучає, що, хоч не хоч, кортить влізти в оту стародавню історію.

Ось, приміром, у Кадіївці, на вул. Космічній не дуже давно виник будинок 5а. Цей будинок і справді дещо нагадує космічні простори, бо і досі не має він ні газу, ні інших елементів побутової культури.

Не відстає від нього й квартира № 23 у будинку 2, що на вулиці ім. Третього Інтернаціоналу в м. Новоград-Волинську. Квартирою цією ощасливлено Аллу Миколаївну Силякову, яку місцеві благодійники спересердя величають «гр. Силякова». Як же тут не «гр...катимеш», коли Алла Миколаївна вже мозолі на п'ятах понатирала, безуспішно мандруючи з Новоград-Волинської міськради до БМУ-78 і навпаки?! А тим часом начальник БМУ-78 т. Данюк завзято торгується з головою виконкому міськради т. Назаренком з приводу того, що саме він буде «устранять силами и средствами СМУ-78 до 1. 10. 63 года», а що не буде...

P. S. До речі, коли хто не розбере заголовок, то нехай скаржиться сам на себе. Бо ніхто не винен, що повипадали з набору літери, а ліквідувати недоробки не було кому.

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Дивись, Іван сьогодні із здобиччю: мабуть, щось у лісі здохло.

ДОБРОЗИЧЛИВИЙ СУСІДА

З п'яним бісиком в очах
Ідучи з весілля,
Задавив Сашко курча
В свояка Овсія.

Той у крик:— Негідник!.. Хам!..
Алкоголік вражий!
В суд за збитки передам...
А тихенько й каже:

— Я тобі за це курча
І не пікну, Шурко,
Як з сусіда Хомича
Ти задавиш курку...

Олексій КОСТЕНКО.

м. Кунгур,
Пермської області.

БОЇТЬСЯ СПІЗНИТИСЯ

Прокинулась дочка вранці,
Та й питає у матусі:
— Чи не час іти на танці?
Я спізнитися боюся.

І. ШЕРСТЮК.

с. Червоні Партизани,
Ніжинського району,
Чернігівської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі жителів м. Чернівців мова йшла про те, що у каналізаційний колодязь по вул. Гребінки з пошкодженої водопровідної труби щодня виливалася чиста вода, а керівники міськводоканалу від неї носи поодвертали («Перець» № 12).

Після виступу «Перця», рішенням міськради з начальника управління водоканалу Удовицького А. В. та начальника водопровідно-каналізаційної мережі Каблюка А. М. стягнуто штраф по 27 крб. 50 коп. Партійне бюро управління водоканалу вказало Удовицькому, що він послабив контроль за роботою підприємства. Наказом по управлінню водоканалу Каблюка покарано в адміністративному порядку.

★ В огляді листів читачів («Новела про помийницю» — «Перець» № 13), зокрема, говорилося про те, що у с. Росішки (Дніпропетровська обл.) медпункт міститься біля самісінького телятника і що в центрі села будується свинарник.

Голова виконкому Петропавлівської райради т. Тихий повідомив, що приміщення свинарника перетворено у склад, а медпункт найближчим часом переведуть в інше приміщення.

★ Про бракоробів з заводу «Червоний металіст» (м. Дніпропетровськ), що випускають ліжка низької якості, писалося у замітці, вміщеній у розділі «Хроніка виставки» («Перець» № 14).

Замітку було обговорено на технічній нараді заводу та на загальних цехових зборах. Факти повністю ствердились. Винних у порушенні технології виробництва суворо покарано. З бракоробів знято грошову премію. Збитки відшкодовані за рахунок винуватців браку.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. Б-13-2-12, Б-13-3-46, Б-13-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (512) (на украинском языке). Підписано до друку 23. X. 1963 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01524. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 03309. Тираж 400.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

«Прощай, мій товариш, мій вірний слуга...»